

на него пръв да отмъстятъ.  
 — Кжде е Никифоръ? — Кажете!  
 Да го намѣря искамъ азъ, —  
 при мене живъ го доведете! —  
 изрича Крумъ съсь мощенъ гласъ.  
 — Хе, тамъ, въ палатката се крие,  
 захвърлилъ вече щитъ и мечъ,  
 и той не иска да се бие! —  
 отвърща нѣкой недалечъ.  
 — Излѣзъ навънъ, царю безумень,  
 по-зълъ отъ хищенъ звѣрь си ти, —  
 ела, срещни се съсь царь Крума,  
 страхливъ поне недей бжди!  
 Така говори младъ войвода,  
 извлича Никифора вънъ,  
 и на народенъ сждъ го води,  
 срѣдъ шумъ, срѣдъ крѣсѣци и звѣнъ.  
 Трепере Никифоръ и стене,  
 съ мъгливи, плачуши очи, —  
 предъ Крума пада на колѣне,  
 надолу гледа и мълчи.  
 — Страхливецъ, звѣрь, мжчитель! —  
 Какъвъ ли да те нарека? —  
 Дори не смѣешъ въвъ очитѣ  
 да ме погледнешъ ти сега!  
 Изкла деца, мжже, невѣсти,  
 похули българския домъ,  
 и всѣкога хасни вести  
 достигаха до моя тронъ!  
 — Безъ капка милость въвъ  
 сърдцето —  
 на моя родъ мжчитель бѣ,

съсь трупове покри полето  
 и съ кръвъ България облѣ!  
 — Не искашъ миръ, а днесъ  
 треперишъ,  
 на мене дума не мълвишъ;  
 защо ни кжжитѣ почерни  
 презъ миналитѣ тежки дни?  
 Замлъква Крумъ. Въ очи му блика  
 кръвта на храбритѣ дѣди,  
 и на войводата извиква:  
 — Готовъ съсь бравата бжди!  
 Единъ замахъ и мигновено  
 главата пада, кръвъ шурти:  
 сърдце безчувствено, студено,  
 престава вече да тупти.

\*

Царува въ улицитѣ радость,  
 на миренъ трудъ редятъ се дни, —  
 животъ чудесенъ като младость  
 въвъ родния ни край звѣни.  
 Отъ черепа на Никифора,  
 изчистенъ, въ злато обкованъ,  
 златаръ разкошна чаша стори,  
 за пиршества любимъ стаканъ.  
 И свѣтълъ празникъ ли настѣпи,  
 когато Крумъ се весели,  
 ведно съ войводитѣ си скѣпи, —  
 тогава всѣки тѣй мълви:  
 — Да пѣемъ, о, дружина славна,  
 на Крумъ да пѣемъ всички въ хоръ,  
 да пиемъ вино днесъ за здраве,  
 съсь черепа на Никифоръ!

Нѣнчо Савовъ

## КОЛЕДА

Ето, Коледа е днесъ,  
 чуйте тая блага вѣсть:  
 коледари идатъ въ насъ,  
 всички пѣятъ съ буенъ гласъ.

Днесъ роди се Божи синъ —  
 на свѣта е той единъ;  
 нека всѣки да запѣй,  
 та въ сърдце му да живѣй!

Светославъ Н. Савовъ, уч. II кл. София.